

Lord Raffles

genaamd
Nieuwe Avonturen **Raffles**

DE GROTE ONBEKENDE

LORD ABERDEEN IN GEVAAR

N° 2666

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

LORD ABERDEEN IN GEVAAR

HOOFDSTUK I

ONDERAARDS GEDREUN

Het was ongeveer twee uur in de middag toen twee heren de grote tuin door liepen achter een van de grootste huizen van de Cromwelstreet.

Het huis was eigendom van Lord William Aberdeen, de bekende Londense filantroop.

De grootste van de beide heren, die daar door de tuin wandelden in de richting van een groot tuinhuis, was Lord Aberdeen zelf, maar de jongere man die bij hem was, Charles Brand, kende hem als John Raffles, de Grote Onbekende.

Zij hadden nu het tuinhuis bereikt en gingen naar binnen.

Als misschien een van de naburige bewoners, ondanks de dichte begroeiing de beide heren daar naar binnen had zien gaan, dan zou hij zich toch niet verbaasd hebben, want hij kon weten, dat Zijne lordschap een zeer ontwikkeld man was, die zich met zijn vriend druk bezig hield met onderzoekingen op chemisch gebied.

Maar wat hij niet wist of kon weten, dat was dat men het belangrijkste gedeelte van het tuinhuis niet boven, maar onder de grond moest zoeken.

Want daar was de geheime werkplaats en tevens het laboratorium, waar de Grote Onbekende een paar van zijn

meest verrassende uitvindingen had gedaan; daar was het ontwerp voor het vliegtuig ontstaan, dat zich met een snelheid van 900 kilometer per uur door de lucht kon schieten. Daar was ook de constructie uitgedokterd voor de wonderbare duikboot, kleiner dan de kleinste oorlogsduikboot, maar zeker drie keer zo snel.

Het tuinhuis bevatte twee vertrekken, het eigenlijke laboratorium, waar de beide onafscheidelijke vrienden heel vaak werkten, en een soort zitkamer, waar ook een kleine wetenschappelijke boekerij aanwezig was.

En in deze zitkamer, ter hoogte van de monumentale schoorsteen, was de toegang naar de onderaardse werkplaats.

Door het verdraaien van een van de kleine krullen in de gebeeldhouwde lijst van de spiegel, schoof een stuk van de schoorsteen opzij en men zag dan in een hele smalle gang, nauwelijks vier decimeter breed, waarin een uitgesproken dikke man zich zelfs niet had kunnen bewegen.

De twee heren waren net het vertrek binnengekomen, en nu begon Raffles:

— Nu zal ik je maar eerst vertellen, waarom ik je eigenlijk hier heb gebracht.

— Daar ben ik nieuwsgierig naar.

— Je weet dat eergister in een winkel in de Grossvenor-Street een enorme gasontploffing heeft plaats gehad.

— Ja, ik meen zoiets gelezen te hebben. Tot op grote afstand waren de ruiten gesprongen, en er zijn drie personen zwaar gewond. Ik kan mij alleen met de beste wil van de wereld niet voorstellen, hoe dit in verband kan staan met je verzoek om hier heen te gaan.

— Maar wij blijven niet hier, wij gaan verder naar beneden.

— Maar waarom dan toch?

— Heb je dat nog niet begrepen? Luister dan. De onderaardse tunnel van dit huis naar mijn huis in de Victoria-Street loopt op maar een paar passen afstand van de Grossvenor-Street en de gasontploffing heeft plaats gehad in een grote kelder. Het is dus niet onmo-

gelijk, dat die ontploffing schade aan onze tunnel heeft veroorzaakt, en of schoon wij haar al een tijd niet gebruikt hebben, moeten wij haar toch steeds in goede staat houden, want men kan nooit weten, hoe zij ons nog eens van dienst kan zijn. Je weet wel, dat ik een paar jaar geleden het bestaan van die onderaardse gang bij toeval ontdekte en hem toen snel verbeterd heb met een tiental meters door te trekken, totdat hij uitkwam in onze onderaardse werkplaats.

— Nu begrijp ik het, riep Brand uit. Je wilt dus een kleine inspectietocht ondernemen?

— Inderdaad. Ik wil mij overtuigen, of de tunnel misschien ergens is ingestort, om nu maar dadelijk het ergste geval te nemen, en dat de rail niet verbogen is, waarover ons tweewielig elektrisch wagentje rijdt. Het is ook niet uitgesloten, dat de elektrische stroomdraad door de schok is gebroken. Dat zullen wij moeten controleren.

— Nu ik ben tot je dienst.

Raffles liep op de spiegel toe, draaide aan de krul in de lijst en geruisloos schoof een stuk van de schoorsteen zover opzij, dat er een opening ontstond bijna een halve meter breed.

De beide mannen gingen er achter elkaar door en door een kleine hefboom over te halen, liet Raffles de schoorsteen weer terug draaien.

De twee vrienden liepen een paar passen door de smalle gang, die niets anders was dan de ruimte tussen de buitenmuur van het tuinhuis en de binnenmuur van de kamer en bereikten zo een smalle ijzeren trap, die naar het binnenste van de aarde scheen af te dalen.

Het werd gauw te donker, en de beide vrienden knipten elektrische zaklampen aan.

De trap telde dertig treden en kwam uit in een soort kelderruimte.

Met een eigenaardig gevormde sleutel opende Raffles een stalen deur en nu stonden de mannen in het laboratorium.

Raffles draaide de schakelaar van het licht om, en nu besadde het vertrek in

een zee van licht, afkomstig van een viertal grote lampen.

Hier was een volledige uitrusting voor het doen van proeven op allerlei gebied, die menige professor aan de universiteit Raffles zou hebben benijd.

Een tweede deur gaf toegang tot een ander vertrek, bijna even groot, waar een paar draaibanken stonden, een elektrische smeltoven, een machine voor houtbewerking, waar Raffles zelf zijn modellen maakte en een groot rek met de beste en fijnste gereedschappen.

En hier begon ook de ingang van de tunnel, die Raffles bij toeval ontdekt had, en die waarschijnlijk dateerde uit de middeleeuwen, toen Londen onder de grond letterlijk een doolhof van gangen en geheime plaatsen had voor bijeenkomsten van verschillende sekten, die toen achtereenvolgens aan vervolging bloot stonden.

Op de vloer lag de stalen rail te glanzen, waarover een wagentje kon rijden, dat plaats bood aan drie man, die op een soort zadel konden zitten.

Maar het wagentje was op het ogenblik aan het andere eind van de tunnel, die bijna vijf kilometer lang was.

Raffles haalde een hefboom over, dicht naast de ingang van de tunnel en de beide mannen wachtten.

Maar zij wachtten vergeefs, er verscheen niets.

— Ik had het wel gedacht, er is iets niet in orde, mompelde Raffles. Als de elektrische installatie nog werkte, dan had het wagentje allang hier moeten zijn. Er is niets aan te doen, Charles, wij zullen er lopend op uit moeten.

De beide mannen hadden hun grijze overalls al over hun kleren aangetrokken en hingen nu hun sterke zaklantaarns aan een haak voor hun borst.

Want het was gebleken, dat ook de elektrische leiding gebroken was. Het schijnsel van de beide lantaarns verlichtte nu het begin van de tunnel.

Zij had bijna overal een zuiver ronde doorsnee, maar de vloer was vlak gemaakt, om er des te steviger de enkele rail op te kunnen bevestigen. Hierop liep het elektrische wagentje, dat met een snelheid van ruim honderd kilome-

ter per uur door deze onderaardse gang suiste.

Naast deze rail was nog een smal plankier, dat net genoeg ruimte bood aan twee personen om naast elkaar te kunnen lopen.

De tunnel was bijna twee meter hoog en Raffles kon er met gemak rechtop in lopen, zonder gevaar voor een ongewenst contact met de elektrische draden, die langs de bovenkant van de tunnel liepen.

Na ongeveer een half uur te hebben gelopen, stond Raffles, die zijn blikken onafgewend op de elektrische draden gevestigd had, plotseling stil.

Hij had een plek bereikt, waar de draad door de hevige schok van de ontploffing was afgebroken. Het uiteinde van de draad lag op de vloer van de tunnel.

De twee mannen hingen nu hun lantaarns aan een van de steunijzers op en pakten hun gereedschapstas uit om de draad direkt te herstellen. Binnen een half uur waren zij hiermee klaar. Maar het bleek, dat het niet de enige plaats was, waar de draad vernield was.

Want toen Raffles een van de schakelaars omdraaide, waarvan er ook in de tunnel een aantal te vinden was, bleef het nog altijd donker, met uitzondering van het licht van de beide zaklantaarns.

Niet ver van de Grossvenor-Street vonden zij de tweede breuk.

Ook deze herstelden zij, en toen Raffles opnieuw een schakelaar omdraaide floepten een groot aantal lampjes aan, die op geregelde afstanden langs de bovenkant van de tunnel waren aangebracht.

Hier en daar was de kalk uit de voegen tussen de eeuwenoude stenen gevallen, en het smalle plankier was op een paar plaatsen ontzet.

Maar de stalen rail was gelukkig helemaal niet verbogen, alle bouten en moeren, waarmee zij op het plankier vast zat, bevonden zich nog in de beste staat.

Maar ook was de draad gebroken, die aan beide kanten van de tunnel uitliep op een apparaat, dat west in verbin-

ding stond met de elektromotor van het wagentje.

Wanneer men aan de ene kant van de onderaardse gang op een knop drukte, kwam de elektrische motor op gang en het wagentje schoot met een reuzesnelheid door de tunnel.

Ook deze draad was spoedig gelast, en nu liepen de beide mannen verder naar het andere einde van de tunnel.

Na nog bijna een uur lopen kwamen zij aan een plek, waar de tunnel plotseling veel breder werd.

Het licht van de lampjes weerkaatste op het staal en het koper van een eigenaardig gevormd wagentje, niet veel groter dan een grote kruiwagen, met drie zadels achter elkaar en met een ondiepe bak, waarin men van alles kon meenemen.

In het midden, beschermd door een metalen kap, bevond zich het zware vlieg wiel van de giroscoop, dat tijdens de rit enorm snel ronddraaide en zo het wagentje op zijn twee achter elkaar lopende wielen goed in evenwicht hield.

Onder ieder zadel waren een paar pedalen zichtbaar, zoals bij een gewone fiets, die ten doel hadden, het wagentje met menselijke spierkracht toch nog te kunnen voortbewegen, als door een of andere storing de motor mocht weigeren.

Raffles en Brand liepen naar het wagentje toe en onderzochten het nauwkeurig.

Alles was prima in orde en het zou desnoods dadelijk gebruikt kunnen worden.

— Wij zullen nu weer teruggaan, om ons te overtuigen, of alles in orde is en wij niets hebben overgeslagen en dan aan de andere kant eens proberen of

de startinrichting nu werkt, zei Raffles.

En zo ondernamen de beide vrienden weer de terugtocht door de tunnel, die bijna vijf kilometer lang was.

Zij hadden alweer de plek bereikt, waar de eerste reparatie had plaats gehad, toen Raffles plotseling stilstond en met een gebaar Brand beval hetzelfde te doen.

— Wat is er? vroeg de jongeman verwonderd.

— Luister eens goed. Hoor je niets?

Brand luisterde ingespannen en keek toen Raffles vragend aan.

— Wat zou dat zijn? zei hij toen. Wat is dat voor een vreemd geluid?

— Ik wilde je juist hetzelfde vragen, gaf Raffles ten antwoord. Ik heb, zoals je weet, de tunnel al lang in gebruik, maar het is voor het eerst, dat ik er ooit iets hoorde, dat weet ik zeker.

De twee mannen stonden onbeweeglijk en luisterden wel een kwartier, zonder iets te zeggen. Toen richtte Raffles zich weer op, en zei:

— Ik kan dat geluid niet goed thuisbrengen. Nu eens zou ik zeggen, dat het enigszins lijkt op het geluid van een steenboor, die met geweld door de rotsachtige grond wordt gedreven, dan weer doet het mij denken aan een benzinemotor, die op de bok loopt, om proef te draaien.

— Waar zijn wij hier ergens?

— Ik zou zeggen op de hoogte van de Grosvenor-Street, maar je weet, dat ik een heel zuivere plattegrond heb van alle straten, waaronder de tunnel heenloopt, en ik kan dus de plek heel precies bepalen en dat ben ik ook van plan, want een man in mijn positie is wel gedwongen zo iets te onderzoeken.

HOOFDSTUK II.

HET GELUID KOMT DICHTERBIJ

Heel vlug liepen de beide vrienden terug naar de ondergrondse werkplaats, en een half uur later stonden zij weer bij het begin van de tunnel.

Gealarmeerd door dat vreemde geluid en bang om zelf in de tunnel lawaai te maken, zag Raffles er van af, het start-mechanisme te proberen.

Raffles en Brand beklommen opnieuw de geheime trap en kwamen door het gat naast de schoorsteen weer in het paviljoen.

Door de tuin bereikten zij het huis en dadelijk liepen zij door naar de bibliotheek, waar Raffles uit een geheim vak van de grote boekenkast een portefeuille haalde, die hij open voor zich op tafel legde.

Hij zocht enige tijd tussen de papieren, die er in lagen, nam er tenslotte een tekening uit, een soort plattegrond, met lijnen, namen en cijfers, en zei:

— Op deze schets kunnen wij van meter tot meter nagaan, waar wij ergens stonden, als wij weer in de tunnel zijn. De plek waar wij het vreemde lawaai hoorden, moet zich in de omgeving van de hoek van de Grossvenor-Street en de Baker-Street bevinden. Vandaag nog zullen wij daar eens een kijkje gaan nemen, want om je de waarheid te zeggen, bevalt dat ondergrondse geluid mij helemaal niet.

Hij legde het papier weer in de map, schoof die in het geheime vak, nam de huistelefoon en stelde zich in verbinding

met Henderson, de chauffeur, die op de hoogte was van heel wat ondernemingen van zijn meester en aan heel wat gevaarlijke avonturen had meegedaan.

Vijf minuten later stond de grote, blauwe auto van Zijn Lordschap William Aberdeen voor de deur.

Raffles en Brand verlieten het huis en de eerste wendde zich tot Henderson, een man van reusachtige lichaamsbouw:

— Rijd ons naar de Baker-Street, James, maar vooral niet te snel, het is ons er deze keer eens niet om te doen een wereld snelheidsrecord te behalen.

Henderson trok een bedrukt gezicht, want langzaam rijden met een auto, die gemakkelijk meer dan tweehonderd kilometer per uur kon halen, dat leek hem het toppunt van dwaasheid.

Ongeveer een kwartier later reed de auto met een kalm gangetje door de van oudsbekende Baker-Street, na de hoek van de Grossvenor-Street te zijn omgeslagen.

Maar nergens was ook maar iets te zien van de aanleg van een zo geweldig werk als de bouw van een tunnel voor de ondergrondse spoorweg is.

Het asfalt was overal gaaf en nergens viel een oneffenheid te ontdekken.

Voor alle zekerheid reden de beide mannen nog door een aantal andere straten in deze wijk, maar hun onderzoek was vergeefs.

De beide vrienden spraken die avond geen woord meer over de vreemde geluiden in de tunnel, die van het onderaardse laboratorium naar het huis in de Victoria-Street liep.

Maar de volgende ochtend, toen Brand de kleine eetkamer binnen kwam, vond hij daar Raffles al met een zorgelijke uitdrukking op het gezicht.

De jongeman gaf hem een hand en vroeg:

— Zo vroeg al? Nare berichten?

— Geen nare berichten, maar een onaangename ontdekking, beste Charles, gaf Raffles ten antwoord. Ik ben net in de tunnel geweest, op de plek, waar wij gisteren dat lawaai hoorden.

— En? vroeg Brand vol spanning.

— Welnu, het geluid is sterker geworden sinds gisteren.

— Wat? riep Brand verwonderd uit. Het gaat dus nog steeds door?

— Ja, en het laat zich nu ook duidelijker herkennen en met meer zekerheid vaststellen; het wordt waarschijnlijk veroorzaakt door een elektrisch-gedreven grondboor. Men gebruikt dergelijke dingen wel om de harde rotsgrond, die men op vele punten onder de stad Londen aantreft, te vergruizelen, voor het met het houweel en de spa verder weg te werken.

— Maar wat kan dit dan te betekenen hebben? riep Brand vol verbazing uit.

— Dat is juist wat ik graag zou willen weten, antwoordde Raffles lakoniek. Het staat nu wel vast, dat men hier in de buurt een tunnel graaft, en dat die tunnel gegraven wordt in een richting, die volkomen of bijna rechtstandig op die van onze tunnel staat. De gevolgen kun je je wel voorstellen.

— Natuurlijk. Op een goede dag boren zij door de muur van onze tunnel heen en vinden zij de weg naar je huis in de Victoria-Street en ook hierheen. Het zou hoogst onaangenaam zijn.

— Ik ben blij dat je geen krassere termen gebruikt, antwoordde Raffles droogjes. Inderdaad zou het buitengewoon onaangenaam zijn, zo onaangenaam, dat ik het in geen geval kan toestaan.

— Maar hoe wil je het verhinderen? vroeg Brand die nu ook begon in te zien, dat de zaak ernstiger was dan hij oorspronkelijk gedacht had.

— Ik kan het niet verhinderen, of ik moet eerst volkomen zeker zijn van de richting van de nieuwe tunnel, waarom die gegraven wordt en vooral zijn beginpunt.

— Laten wij dat dan dadelijk grondig gaan onderzoeken! riep Brand uit.

— Ik hoor uit de toon van je stem, dat je nu ook begint in te zien, dat er werkelijk groot gevaar dreigt. Zeker, ik zou nu direkt het eind van onze tunnel kunnen vernielen, maar ten eerste zou ik op die manier een vol jaar werk te niet doen, en bovendien zou dat wel eens niet voldoende kunnen zijn voor lieden, die bijzonder nieuwsgierig zijn uitgevallen. Zij zouden er misschien in

slagen het puin weer weg te ruimen en dan zouden zij op een voor ons heel noodlottige dag toch wel eens in het tuinhuis en verder kunnen doordringen. Ontbijt maar gauw, want ik wil geen tijd verliezen. Die ganggravers maken nogal haast, zij zijn sinds gisteren zeker wel een paar meter vooruit gekomen. In ieder geval werken zij dus met ge-perfectioneerde graafwerktuigen.

Charles Brand haastte zich zoveel hij kon, en daarna trokken de beide vrienden hun jassen aan en verlieten het huis, maar deze keer zonder de hulp van Henderson.

Zij reden met de autobus tot de hoek van Grossvenor-Street en Baker-Street en begonnen daar hun onderzoekings-tocht.

Zij liepen langzaam de straat uit, keerden op hun schreden terug, stonden voor de meeste huizen, winkels en fabrieken even stil en luisterden in-gespannen.

En toch wisten zij wel, dat dit ver-geefse moeite was; het straatrumoer was hier zo groot, dat het alle geluid onder de grond moest dempen, en dat zeker nu de avond nog lang niet gevallen was.

Zij liepen een aantal zijstraten door en keerden daarna onverrichterzake, na een wandeling van bijna vier uur, weer terug naar het grote huis in de Crom-well-Street.

Raffles was in een sombere stemming, want hij voelde, dat er gevaar dreigde.

Wie die geheimzinnige tunnelgravers ook mochten zijn, als zij de muur van zijn onderaardse gang doorboorden, dan kwam een kostbaar en ook gevaarlijk geheim van John Raffles, alias Lord Wil-liam Aberdeen aan het licht.

Tot iedere prijs moest hij dit probe-ren te voorkomen.

De twee onafscheidelijke vrienden ge-bruikten de lunch in de kleine eetzaal en spraken al die tijd over weinig anders dan over het vreemde graafwerk, zo dicht in de buurt.

Zodra zij geluncht hadden, daalden de beide vrienden weer in de tunnel af en gingen naar de plek, waar zij voor de eerste keer het vreemde lawaai gehoord

hadden.

En er was geen twijfel mogelijk, het geraas was veel duidelijker dan de vo-rige dag.

Wel bijna een half uur stonden de twee mannen zwijgend te luisteren.

Toen zei Brand op zachte toon, alsof hij bang was, dat men hem zou kunnen horen:

— Het is mij niet goed duidelijk, hoe het komt, dat men ergens anders dit lawaai ook niet gehoord heeft, bijvoor-beeld in de kelders van de huizen, waar-onder die vreemde tunnelgravers hun gang aanleggen.

— Dat is heel eenvoudig, Charles. On-ze eigen tunnel ligt op een diepte van bijna twintig meter onder de grond, en geen enkele kelder in heel Londen ligt dieper dan hoogstens vijf meter. Dat is waar ook, viel Raffles plotseling zich-zelf in de rede. Weet je wel, dat het ge-bouw van de Midland-Bank in de Ba-ker-Street staat?

— Daar heb ik niet aan gedacht, riep Brand uit. Dus je acht het mogelijk, dat de tunnel daar heen loopt?

— Het is in ieder geval niet onmoge-lijk. Als wij het zeker wisten, zou het terrein van onze nasporingen alweer aanzienlijk beperkt worden. Want wij zouden dan kunnen volstaan, met van dit punt uit een lijn naar de plek over het bankgebouw te trekken en die te verlengen. Dan zouden wij in de buurt van die lijn moeten zoeken.

— Kunnen wij de tunnel nu wel hele-maal onbewaakt laten?

— Nee, inderdaad, dat gaat niet. Wij zullen James van alles op de hoogte brengen, en hij moet hier zo lang op post gaan staan, totdat wij zekerheid hebben.

Raffles en Brand gingen terug, maar nog lang hoorden zij het knarsende, sto-tende, borende geluid.

Zodra zij het tuinhuis verlaten had-den, gingen zij naar de grote garage, die tegen een zijmuur van het huis was aangebouwd, en waarboven Henderson zijn kamer had.

De reus was op dit ogenblik bezig met het schoonmaken van een zware motor, waarbij hij een vrolijk liedje neuriede.

Hij had de mouwen van zijn shirt opgestroopt en zijn geweldige armen, met spieren als scheepskabels waren bloot.

Raffles legde hem de hand op de schouder en zei ernstig:

— Luister eens, James. Er is op het ogenblik een onplezierig karweitje voor je te doen, maar het is noodzakelijk.

En nu vertelde hij de reus in korte trekken, wat hij en Brand die dag en de vorige in de tunnel ontdekt hadden.

Henderson was niet een van de dom-

sten en ook hij begreep direkt, welk gevaar hier achter zat. Hij vertrok dan ook geen spier van zijn gezicht, toen hem de opdracht werd gegeven, in de tunnel de wacht te houden, ofschoon men deze taak werkelijk niet onder de aangename kon rangschikken.

En de reus daalde naar de tunnel af, gewapend met zijn onverstoorbaar goed humeur en met twee stevige knuisten, in staat om een ijzeren staaf van een duim dik middendoor te breken.

HOOFDSTUK III.

EEN GEVAARLIJKE ONTWIKKELING

Raffles en Brand gingen intussen het huis weer binnen en begonnen zich in hun slaapkamer zorgvuldig te vermommen.

Al zou het de hele dag moeten duren, zij moesten en zouden het beginpunt ontdekken; er hing voor hun teveel van af.

Toen zij met hun vermommingsklaar waren, zagen de beide mannen er uit als provincialen, die op hun gemak door de straten konden slenteren, zonder argwaan te wekken.

Zij verlieten nu het huis door de tuin en stapten door een kleine deur een zijstraat in, waar zich nooit een levende ziel vertoonde. De ene kant bestond uit de lange muur van hun eigen tuin, de

andere uit de blinde muur van een grote fabriek.

In de Cromwell-Street namen de beide vrienden een taxi, die hen naar de Baker-Street bracht.

Hier stapten zij uit en stuurden de chauffeur weg.

— En nu zullen wij onze taak eens verdelen, zodat wij de helft van de tijd kunnen besparen, zei Raffles. Ik zal de zuidelijke kant van de straat nemen en jij de noordelijke. Wij ontmoeten elkaar weer in het café op de hoek van de Grossvenor-Street, behalve natuurlijk in het geval, dat een van ons iets mocht hebben ontdekt, dat hem dwingt dadelijk handelend op te treden. Indien nodig, halen wij er onmiddellijk de po-

litie bij! Maar in ieder geval moeten wij om het half uur een van beiden naar het café gaan, want ik heb James opdracht gegeven, ons daar telefonisch te waarschuwen, als er in onze afwezigheid iets belangrijks zou gebeuren. Hij moet dan vragen naar een zekere Johnson, en een goede fooi aan de kelner zal wonderen doen.

En nu volgden de mannen ieder een kant van de straat, nauwkeurig lettend op het voorkomen van de huizen, en nu en dan stil staande, in de hoop, dat zij het lawaai van de boormachine zouden horen.

Zo bereikte Raffles, die wist, dat hij nu een rechte lijn volgde, waar hier of daar het beginpunt van de tunnel moest zijn, tenminste als de gang regelrecht was gegraven, na ongeveer twintig minuten lopen een huis, waar gelijkvloers een kleine drukkerij gevestigd was.

De beide grote ruiten waren op halve hoogte van matglas, maar daarboven kon Raffles duidelijk een paar riemschijven zien en de riemen die daarover liepen.

Een ogenblik stond hij in tweestrijd en liep toen vastberaden de werkplaats binnen.

Hij stond nu in een vrij groot vertrek, waar een drietal kleine degelpersen stonden, zoals men ze wel gebruikt voor het drukken van visitekaartjes en ander klein drukwerk.

Alles blonk van nieuwhed, zoals Raffles in een oogopslag kon zien.

Het vertrek was aan de achterkant afgesloten door een matglazen wand, waarin schuifdeuren, ook met matglazen ruiten.

Alle drie de persen liepen dol, dat wil zeggen, dat de riemen wel over de bovenste schijven liepen, maar dat de schijven van de persen waren uitgeschaald.

Nergens was er iemand van het personeel te bespeuren.

— Een merkwaardige drukkerij, mompelde Raffles voor zich heen. Zij schijnen het hier niet bijzonder druk te hebben.

Juist had hij deze opmerking voor zich zelf gemaakt, toen een van de

schuifdeuren openging en er een kleine jongen verscheen, met geen al te snuger gezicht, die met hoog opgetrokken wenkbrauwen even naar Raffles bleef kijken en toen, als het ware aarzelend, een paar stappen naar voren kwam.

Het openschuiven van de deur had maar even geduurd, maar toch lang genoeg, om te kunnen zien, dat in het aangrenzende vertrek zo goed als geen meubels stonden, behalve een klein tafeltje, misschien bestemd voor dit jongetje.

Eindelijk opende de knaap zijn grote mond en vroeg:

— Wat is er van uw dienst, mijnheer?

— Kan ik hier visitekaartjes laten drukken en reclamekaartjes voor mijn zaak?

— Dat zal wel gaan, mijnheer, antwoordde de jongen met een onnozel lachje.

— Is je baas er niet?

— Die werkt in de schuur, achter in de tuin.

— Kan ik hem zelf niet even spreken?

— Dat zal niet gaan, mijnheer. Kunt u mij de boodschap niet geven?

— Nee, jongen, nu is het mijn beurt om te zeggen, dat zal niet gaan. Roep je baas maar eens even, maar een beetje vlug, ik heb niet veel tijd.

Raffles had dit met opzet gezegd, om te kunnen nagaan, of de jongen lang wegbleef en dus, of hij zijn baas gauw had kunnen vinden.

De jongen verdween weer door de schuifdeur en Raffles ging zitten op de enige stoel, die hij in het vertrek zag.

Zijn blikken vlogen snel door de werkplaats. In een hoek stond een sterke elektromotor, voor de aandrijving van de drie persen. Maar Raffles' scherp en geoefend oog merkte bovendien nog een riem op, die niet naar de persen liep, maar buiten het vertrek werd geleid, door een paar sleuven in de zijmuur. Er was een extra riemschijf aan de motor bevestigd, die er oorspronkelijk niet op gehoord had, want de as was nauwelijks lang genoeg voor de beide schijven naast elkaar.

Er werd dus nog ergens anders een machine door deze motor aangedreven, maar waar deze zich bevond, dat was

Raffles onmogelijk ontdekken.

Hij stond even op en probeerde over het matglazen gedeelte van de schuifdeur heen te kijken, maar dit lukte hem niet, ofschoon hij toch meer dan gewoon lang was.

Een blik op de drie personen overtuigde hem nogmaals dat de machines splinter-nieuw waren.

Er stond ergens een letterbak, maar de letters waren blijkbaar ook splinter-nieuw.

Op dit ogenblik gingen de schuifdeuren weer open en kwam er een man van ongeveer veertig jaar binnen, met een glad geschoren gezicht, kleine, doordringende ogen en bijzonder zwart, glanzend haar.

Voor ieder ander was het zeker onopgemerkt gebleven, maar Raffles had voor zulke dingen goede ogen en met een oogopslag had hij gezien, dat de man een pruik droeg.

Hij was wat verlegen opgestaan, maakte een onhandige buiging en begon:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, als ik u kom lastig vallen, maar ik open hier binnenkort een zaak in kaas en eieren en ik wilde wel een paar duizend reclamekaarten gedrukt hebben, maar vooral visitekaartjes, met er achter:

« Handelaar in kaas en eieren en gros ». Begrijpt u? Ik kon wel naar een grote zaak gaan, maar die zijn zo duur, en ik hoop, dat u mij het vel niet over de oren zult halen.

— Dat zal wel loslopen, zei de man met de pruik. Geef uw naam en adres maar even op.

— Price Johnson. Op het ogenblik logeer ik in het Malborough Hotel, maar als het huis klaar is, dan kom ik te wonen in de Victoria-Street, nummer 78. U levert toch goed werk?

— Wij zijn specialisten in zulke dingen, maar ik kan u niet beloven, dat u de bestelling gauw afgeleverd krijgt.

— Ik hoop, dat u er zoveel mogelijk haast achter zet, antwoordde Raffles kalm. Als uw werk mij bevalt, blijf ik uw klant.

Raffles meende een vaag spottend lachje om de dunne lippen van de man te zien spelen, maar hij kon zich ook

wel vergist hebben.

— Mag ik eens wat cartonsoorten en letters van u zien? ging hij verder.

De patroon liep naar een wandkast toe en kwam terug met een monsterboek dat hij aan Raffles voorlegde.

Deze zocht voor de leus een lettersoort uit, koos een dik soort carton uit, en zei toen:

— Voorlopig zijn tweeduizend kaarten voldoende.

— Wij zullen ons best doen, dat u ze over een dag of vier hebt.

En hij maakte al een beweging naar de deur, als om zijn nieuwe klant uit te laten.

— Ik kan niet zeggen, dat dat heerschap er veel slag van heeft, om met zijn klanten om te gaan, mompelde Raffles in zich zelf, toen hij weer op straat stond. Deze vriend scheen er niet bijzonder op gesteld te zijn, mij tot zijn afnemers te mogen rekenen. Zijn keus in papier en letters was ook al bijster schraal. En dan die pruik, die drie nieuwe personen, die tweede riemschijf van de elektromotor, waarvan de riem zo geheimzinnig naar buiten verdwijnt, de lange tocht van dat onnozele jongetje, om zijn baas te gaan waarschuwen. John Raffles, ik weet het niet, maar ik geloof, dat er in deze zogenaamde drukkerij iets niet helemaal pluis is.

Onder deze overpeinzingen wandelde Raffles weg. Weer lette hij nauwkeurig op alle huizen en winkels, maar nergens kon hij iets verdachts ontdekken.

Zo bereikte Raffles de Midland Bank.

Het was een nieuw gebouw, waar bepaald heel wat aan gespendeerd was.

Bedienden van effektenhandelaars en bankiers liepen bedrijvig in en uit en Raffles kon hen de brede marmere trappen naar de eerste verdieping op en af zien gaan.

Een portier in een groen uniform stond met de handen op de rug naast de monumentale voordeur.

Een reeks ramen met vuistdikke tralies wees even boven de begane grond de plek aan, waar zich de safes moesten bevinden.

Raffles maakte snel een berekening:

— Van deze bank tot aan de drukke-

rij, dat was ongeveer honderd meter, van de bank tot aan de tunnel was niet meer dan vijftig meter, de ganggravers hadden dus zeker bijna driekwart van de weg onder de grond afgelegd, wel te verstaan als mijn wantrouwen tegen deze zonderlinge drukkerspatroon gegrond is.

Even later stapte hij het café binnen en hij was er nog geen vijf minuten of ook Charles Brand verscheen. Er lag een uitdrukking van teleurstelling op zijn gezicht, die hij vergeefs probeerde te verbergen.

Hij had Raffles in zijn hoekje gauw ontdekt en liep op hem toe.

Zonder zelfs zijn vraag af te wachten, zei hij moedeloos:

— Een vergeefse tocht, Edward. Ik heb geen geluid gehoord, geen verdacht huis gezien.

— Dan ben ik gelukkiger geweest, Charles.

En hij vertelde Brand uitvoerig wat hem in de drukkerszaak overkomen was.

Brand had aandachtig geluisterd en zei nu:

— Dat allemaal klinkt zeker tamelijk verdacht, maar laat je je nu niet al te erg beïnvloeden door je wantrouwen, dat je misschien overal spoken op klaarlichte dag ziet?

— Beste Charles, een spook met een pruik op is en blijft een voorwerp, waar tegenover ik terecht achterdocht koester. Zodra zich de gelegenheid voordoet, zullen wij die zogenaamde drukkerij eens nauwkeurig onderzoeken. En het zou mij echt niet verwonderen als daarbij aan het licht kwam, dat daar iets heel anders gebeurde.

Hij keek op de klok, die boven het buffet hing, en ging verder:

— Het wordt nu tijd voor de lunch, Charles. Het onderzoek heeft mij hongerig gemaakt. Dit café lijkt mij wel voldoende. Willen wij hier wat eten?

— Ik vind het goed. Wij blijven dus hier in de buurt?

— Ja. Ik zou er prijs op stellen als jij zelf ook eens een kijkje ging nemen in de drukkerij van onze vriend met de pruik. Misschien merk je nog wel iets anders en iets nieuws op.

Raffles wenkte de kelner en bestelde een eenvoudige lunch.

Juist toen de beide vrienden klaar waren, kwam de kelner naar hen toe en vroeg:

— Is een van de heren misschien mijnheer Johnson?

— Die ben ik, vriend, antwoordde Raffles.

— Daar is iemand voor mijnheer aan de telefoon, vervolgde de kelner. Er is grote haast bij.

— Ik kom, zei Raffles, tegen de kelner.

De telefoon hing in een hokje naast het buffet. Raffles liep er heen, sloot de deur, nam de hoorn en zei:

— Hier Johnson! Met wie?

— Met James! Kom zo snel mogelijk hier heen. Net is er een gat in de muur van... de muur geslagen.

* * *

Zodra Raffles en Brand het huis in de Cromwell-Street verlaten hadden, ging Henderson naar de tunnel.

Voor alle zekerheid had hij zijn revolver bij zich gestoken, ofschoon hij het wapen niet nodig dacht te hebben.

Ook had hij zich voorzien van zijn zaklantaarn, voor het geval het licht in de tunnel door een of andere oorzaak mocht uitgaan.

Na een half uur te hebben gelopen, bereikte hij de plek, waar de ontploffing de draden vernield had.

Hij stond stil en luisterde.

Zijn scherp gehoor ving het zoemend geluid op, afgewisseld door beukende slagen of stoten. Hij legde zijn hand tegen de muur en mompelde hoofdschuddend in zich zelf:

— De muur trilt er van. Zij werken daar hard.

De reus ging op de grond zitten, juist tegenover de plek, vanwaar het lawaai kwam, en hield de blik onafgewend op de tegenover liggende muur gevestigd.

Langzaam verstreken de minuten, de kwartieren, de uren. En steeds werd het geluid sterker.

Henderson stond nu en dan op, om zijn hand tegen de muur te leggen, en hij merkte, dat het gedreun steeds sterker werd.

Het was omstreeks een uur in de middag, toen Henderson plotseling opnieuw opsprong en naar de muur van de tunnel liep.

Het geluid was nu zo dicht bijgekomen, dat hij dacht, ieder ogenblik de tunnelwand te zien bezwijken.

Nu werd het plotseling helemaal stil en daarna dreunden de doffe slagen van een houweel aan de andere kant van de tunnelwand.

In gebogen houding bleef Henderson op dezelfde plek staan, de ogen strak op de muur gevestigd.

De muur moest wel erg dun geworden zijn, want bij iedere slag knipoogden de lampjes en toen gingen er een paar uit, waarschijnlijk waren ze stuk getrild.

En overwachts gebeurde er iets, waarop Henderson verdacht had moeten zijn en dat hem toch erg liet schrikken; met een luid gekraak en het versplinteren van steen drong het ijzer van een houweel door de muur heen, bewoog even en verdween toen weer.

Maar op hetzelfde ogenblik had Henderson de schakelaar van het licht omgedraaid, zodat de tunnel volkomen donker werd.

De reus had begrepen, dat hij zo lang mogelijk moest proberen te voorkomen, dat de lui, die daar hun tunnel aan het graven waren, het bestaan van deze gang ontdekten, en dat zouden zij zeker onmiddellijk doen, wanneer zij hier licht en het glinsteren van de rail op de grond konden zien.

Henderson hield zelfs zijn adem in, uit angst dat hij zijn tegenwoordigheid zou verraden en keek strak naar de kleine opening in de muur, niet groter dan een paar centimeter, waardoor een sterk licht in de tunnel doordrong.

Toen werd dit schijnsel een ogenblik verduisterd en Henderson begreep, dat dit veroorzaakt werd doordat er aan de andere kant van de muur iemand zijn oog voor de kleine opening had gebracht.

En het volgende ogenblik klonken de slagen van het houweel opnieuw.

Toen begreep Henderson dat hij geen tijd meer te verliezen had en dat hij Raffles direkt moest waarschuwen.

Hij knipte zijn zaklantaarn aan en dempte het licht zoveel mogelijk, door er zijn zakdoek om te wikkelen, en zocht bij dit weinige licht zijn weg naar de ingang van de tunnel.

Toen hij zeker wist dat men hem niet meer kon horen of zien, begon hij hard te hollen en rustte niet vóór hij het tuinhuis bereikt had, waar de telefoon stond en waar hij direkt aan Raffles vertelde wat de lezer al bekend is.

En toen ging hij snel weer naar het onderaardse laboratorium terug.

Daar lagen, in een van de hoeken, een aantal platen van nikkelstaal, bijna een meter hoog, tachtig centimeter breed en een duim dik, die Raffles nodig had voor het doen van proeven.

Deze platen wogen bijna honderd dertig kilo, maar Henderson bedacht zich niet, maar tilde er een op en laadde ze op een soort steekwagentje, zoals ze wel gebruikt worden door kruiers op een station, om zware koffers te vervoeren.

Zo vlug hij kon, bracht hij de zware pantserplaat naar de plek van de doorbraak.

En al op een afstand zag hij tot zijn schrik, dat de slagen van het houweel het gat in de muur nog vergroot hadden, en dat het nu bijna een decimeter hoog en enige centimeters breed was.

Er was nu geen twijfel meer mogelijk of de geheimzinnige tunnelgravers moesten nu al lang de rail gezien hebben, de houten vloer en de rij lampjes in de tunnel.

Henderson reed de zware vracht tot vlak voor de opening, laadde daar de plaat van het wagentje en schoof haar met geweldige inspanning zo langs de muur dat zij juist de opening afsloot.

Natuurlijk begreep hij, dat men hem aan de andere kant van de muur had moeten horen, maar daaraan was nu eenmaal niets te doen, en de tunnelgravers zouden toch al wel begrepen hebben, dat zij een hele eigenaardige ontdekking hadden gedaan.

Ook zag hij wel in, dat de gravers van de gang, nieuwsgierig geworden, zouden proberen dit beletsel weer uit de weg te ruimen, daarom wentelde hij het duwwagentje op één kant en zette

het klem tussen de andere wand en de pantserplaat, zodat men deze laatste niet omver zou kunnen duwen.

Aan de andere kant werd woedend met het houweel tegen de plaat geslagen, maar Henderson haalde glimla-

chend de schouders op en mompelde in zich zelf:

— Beuk jullie maar raak, je bent knap als je met een houweel door die plaat van nikkelstaal heen komt.

HOOFDSTUK IV

DE OVERVAL

Er waren nog geen twintig minuten verstreken nadat Henderson de plaat voor het gat gezet had, toen hij haastige schreden van Raffles en Brand hoorde, die door de tunnel kwamen.

Henderson had de schakelaar van het licht weer omgedraaid, zodra hij de naderende voetstappen hoorde.

Enige sekonden later stond Raffles voor hem en vroeg zacht:

— Wat is er gebeurd, James?

— Zij zijn door de muur heen, mylord. Een uur geleden ongeveer sloeg een van die mensen met zijn houweel glad door de muur en sindsdien hebben zij het gat nog vergroot; het zit nu achter die pantserplaat, die ik zo vrij

ben geweest uit het laboratorium te halen.

— Dat is een voortreffelijk idee van je geweest, James, zei Raffles, terwijl hij de reus op de schouder klopte. Ik ben blij, dat ik jou hier op post heb gezet. Wij zullen direkt de andere platen er ook voorzetten en de schoren wat steviger maken. Blijf jij hier, Charles, en let op; James gaat met mij mee.

Het wagentje op zijn lage wielen werd weer overeind gezet en vervangen door een paar dwarsliggers, waarop de rall rustte, nadat die in allerijl was losgemaakt.

En daarna trokken de twee mannen met het wagentje, terwijl Brand achterbleef om direkt alarm te kunnen geven

als dit nodig mocht blijken.

Brand telde de minuten die er verliepen tussen het vertrek en de terugkomst van de twee mannen. Het was op dit oogenblik stil achter de stalen plaat en het geheimzinnige, zoemende geluid had opgehouden, maar de jongeman voelde heel goed, dat het de stilte voor de storm was.

Maar daar kwamen Raffles en James Henderson weer aan en nu hadden zij twee pantserplaten meegebracht, die op het wagentje waren geladen, dat zij met inspanning van al hun krachten voortduwden.

Terwijl de drie mannen de eerste plaat van het wagentje tilden en tegen de andere aanplaatsten, begon het gezoem en het vreemde gegons aan de andere kant van de muur opnieuw, maar het klonk nu toch anders en ging vergezeld van een knarsend geluid, zoals een boor maakt, die metaal aantast.

— Zij proberen er een gat in te boren, zei Raffles spottend. Nu, voordat zij zover zijn, voor zij door die drie platen heen zijn, zullen er wel een paar dagen overheen gaan, want ik geloof niet dat er ergens een stalen plaat is te vinden van deze dikte, die even glashard is als deze schotten van chroomnikkelstaal. Zij zullen om het kwartier een nieuwe boor moeten nemen.

Hierin bleek Raffles gelijk te hebben, want de tweede plaat was nog nauwelijks overeind gezet of het gonzen hield op. Blijkbaar zette men een nieuwe boor in het apparaat.

Nu werd ook de derde plaat overeind gezet en zo was een stalen muur ontstaan van bijna acht centimeter dikte, dus bijna even dik als de dikste bepantsering van een Engels oorlogsschip.

Toen werd de rail over een vrij grote lengte losgemaakt, waarna met behulp van de meegebrachte metaalzaag er vier stukken werden afgezaagd, allemaal even lang, en die met geweld tusen de pantserplaten en de tegenoverliggende muur werden gedreven.

— Als zij nu geen dynamiet gebruiken, termiet of een ander explosief, zei Raffles glimlachend, dan zullen er wel een paar dagen verlopen, voor zij deze

hinderpaal hebben opgeruimd.

Raffles keek op zijn horloge.

Het was bijna zes uur geworden.

Zolang had deze zware karwei geduurd.

Hij overtuigde zich nog eens, dat de stukken van de rails onwrikbaar op hun plaats zaten, en wendde zich toen tot Henderson met de woorden:

— Het is onplezierig, beste James, maar het kan niet anders, wij zullen de tunnel voortdurend in het oog moeten houden, en daarom ga jij nu eerst maar eten, en je komt hier niet voor negen uur terug, tenzij je het waarschuwingsein krijgt, want dan moet je direkt hier komen.

Henderson ging naar het uiteinde van de tunnel en verder naar het bedienendenvertrek, waar hij, in gezelschap van de Italiaanse kok, en van de oude kamerbediende Gaston ging eten.

Raffles en Brand bleven nu alleen achter en geruime tijd zaten zij zwijgend naast elkaar op het kleine wagentje, waarmee de pantserplaten waren aangevoerd.

Heel vaag en onduidelijk klonk het lawaai van de boor, op geregelde tijden onderbroken door een langdurige pauze, wanneer de bot geworden boor door een nieuw vervangen moest worden.

En om acht uur hield het zoemen helemaal op, toen waren zeker alle voorradige boren opgebruikt.

Maar een kwartier later klonk een geregeld geklop, dat onafgebroken zou doorgaan; de mensen aan de andere kant van de muur waren opnieuw met hun houwelen op de stenen aangevalen.

Waarschijnlijk waren zij op dit oogenblik bezig het oorspronkelijke gat te vergroten in de hoop, dat zij tenslotte wel de beide kanten van de stalen afsluiting vrij zouden krijgen, waardoor het mogelijk zou worden, deze naar links of rechts te verschuiven. Men hield aan de andere kant van de muur waarschijnlijk geen rekening met de vier stukken spoorstaaf, die met zware hamerslagen waren vastgedreven.

— Dat kan lang duren, begon Raffles. Minstens tot morgenochtend, als

alles hun meeloopt, en voor die tijd moeten we die mensen overvallen hebben en weten wat zij in het schild voeren en wie zij eigenlijk zijn.

— Als je het mij vraagt, dan zou ik zeggen, dat wij met een gevaarlijk volkje te doen krijgen, zei Brand hoofdschuddend.

— Ja, dat lijkt geen twijfel. Wij mogen het wel bijna als zeker beschouwen, dat zij het voorzien hebben op de Midland-Bank. Het zou wel heel toevallig zijn, als de tunnel die kant uitliep, zonder dat men het op de bank begrepen had. Maar hoe het ook zij, wij gaan zo vroeg mogelijk aan de slag, zonder al te grote risico's. Ik heb opgemerkt, dat een paar huizen van de drukkerij af, een openbare school staat, met een grote speelplaats er achter. Wij kunnen misschien over een schutting klimmen en van daar aan de achterkant die zogenaamde drukkerij binnendringen.

— Nemen wij James mee?

— Nee, die moet hier de wacht blijven houden.

De beide vrienden spraken nog geruime tijd over de kans, dat het geheim van de tunnel bewaard zou blijven, of dat men althans zijn lengte, zijn doel en zijn richting nooit zou uitvinden, toen precies om negen uur Henderson weer verscheen.

— Luister nu eens, beste James, begon Raffles. Ik verg wel veel van je uithoudingsvermogen, maar het is absoluut noodzakelijk, dat er hier iemand blijft, om er zeker van te zijn, dat niemand ongezien in ons huis in de Cromwell-Street kan binnendringen.

— Als het moet, dan moet het maar, mylord, gaf Henderson te kennen.

— Dat is een mooi beginsel, James, en wij zullen verstandig doen als wij ons daaraan houden, vooral in dit speciale geval. Mijnheer Brand en ik gaan vannacht naar dat huis, waarin volgens nu die tunnel begint. Het is in de Baker-Street, niet ver van de Grossvenor-Street, een drukkerij, met twee voor de helft matglazen winkelruiten, groengeschilderd houtwerk en een kleine toegangsdeur. Het is aan de rechterkant van de straat als je van ons huis komt.

Ik geloof echter niet, dat je deze kennis nodig zult hebben; als wij die lui verrassen, dan zijn wij een heel eind op weg.

Henderson kreeg zijn laatste instructies en Raffles en Brand verlieten de tunnel, klommen de smalle trap naar het laboratorium op en voorzagen zich daar van een paar zaken door Raffles uitgevonden, die hun misschien van pas konden komen.

Het was bijna bij tien, toen zij door de tuin, die nu volkomen donker was, naar de achterkant van het grote huis gingen en dit binnenliepen door een van de achterdeuren.

Zij hadden zich nog de tijd niet gegund hun vermomming af te leggen, en deze was nog heel goed bruikbaar, want als zij bij hun onderneming het onderspit moesten delven, dan kwam het er al heel weinig op aan, of de zogenaamde drukkerspatroon in een van de nachtelijke indringers al of niet zijn klant van die dag herkende.

Maar daar een revolver altijd een uitstekend wapen is, onverschillig of het door een Londenaar of door een provinciaal wordt gebruikt, lieten de beide vrienden elk een zo'n practisch wapen in hun zak glijden.

Een paar tassen werden gevuld met de nodige inbrekerswerktuigen, Raffles ging in zijn slaapkamer een paar kleine voorwerpen bij zich steken, die hem misschien te pas zouden kunnen komen, en om elf uur, nadat hij Henderson had gebeld om zich te overtuigen, dat in de tunnel alles nog bij het oude was, verlieten zij het vertrek en daarna het huis.

Het was een donkere avond, want de maan was achter de wolken verdwenen; een gelukkige omstandigheid, die het gedurfde plan van de beide mannen moest vergemakkelijken.

Op een kwartier lopen van hun huis wisten zij, niet zonder moeite, een taxi te veroveren, en de chauffeur, die eigenlijk liever naar huis was gegaan, over te halen, hen naar de Baker-Street te rijden.

Aan het begin van deze straat gekomen, rekenden zij met de chauffeur af.

Het was over twaalf, toen de beide

vrienden, hun regenjassen met de rechterhand dichthoudend, tegen de stijve bries, die door de straat stooft, optornen.

Een kwartier later hadden zij het schoolgebouw bereikt, na de zogenaamde drukkerij te zijn gepasseerd.

Daar was nu alles donker, tenminste van de straat af was nergens enig lichtschijnsel te bespeuren. Ook het schoolgebouw lag natuurlijk in dichte duisternis gedompeld.

Raffles en Brand sloegen de hoek van de zijstraat om, waar de school lag, kwamen aan de stenen muur, die hier de speelplaats van de straat afscheidde, en zaten er het volgende ogenblik bovenop.

Maar zij vonden de bovenkant van een smalle muur niet de aangewezen plaats om er te blijven zitten en daarom lieten zij zich zo snel mogelijk aan de andere kant zakken.

Zij stonden nu op een ruime binnenplaats, waar een paar populieren stonden.

In een hoek tegenover de kant waar zij over waren geklommen, lag een hoop zand, waarin de kleintjes van de laagste klassen waarschijnlijk speelden.

Raffles en Brand maakten ook van deze hoop zand gebruik, maar voor een heel ander doel.

Zij gebruikten hem eenvoudig om op deze manier de hoogte van de muur te verminderen.

Volgens hun gewoonte wachtten zij tot dat zij niets meer hoorden, en toen pas slingerden zij zich op de muur en lieten zich aan de andere kant vallen.

Zij kwamen terecht in de zachte aarde van een kleine stadstuin en haastten zich, deze over te steken en over een schutting te klimmen.

En nu waren zij in de tuin van de drukkerij...

Maar op dat ogenblik gebeurde er iets, waarop zij misschien wel gerekend hadden, maar dat hen toch niet minder onaangenaam trof; een paar huizen verder begon plotseling een waakhond, die hen misschien gehoord of geroken had, woedend aan te slaan.

— Vlucht aan de slag, Charles. Als die

schreeuwlelijk wordt losgemaakt, zouden al de schuttingen, die hem van ons scheiden, wel eens geen beletsel voor hem blijken, en dan konden wij even goed regelrecht naar Scotland-Yard wandelen en ons aan de hoofdcommissaris presenteren.

— Waar is ergens die schuur? vroeg Brand fluisterend. Ik denk dat wij daar moeten zijn.

— Ja, dat vermoed ik ook. Daar staat zij.

Raffles wees naar een houten gebouw, een soort loods, dat men ook een tuinhuis zou kunnen noemen, met een enkel, klein raam en dat door een overdekte gang in verbinding stond met het huis.

Raffles liep snel naar de deur toe, en het duurde niet lang, of hij had het slot met een van zijn sleutels open.

En juist toen de beide vrienden binnendrongen, ging er een paar huizen verder een deur open, en een barse mannenstem scheen de nog altijd woedende blaffende hond te ondervragen en hem van de ketting los te maken.

De beide vrienden verloren geen tijd, maar doorzochten snel de loods, waar zij zich nu bevonden en waar geen enkel meubelstuk stond, als men tenminste die naam niet wilde geven aan een paar zetkasten, die erg blijkbaar weinig gebruikt werden, want de letters waren nog volkomen blank en werden waarschijnlijk zo goed als nooit gebruikt.

In een hoek was het begin zichtbaar van een trap, die blijkbaar naar een kelder liep.

Wel een kwartier bleven de beide vrienden volgens hun gewoonte op dezelfde plek staan en gaven hun oren goed de kost.

Toen echter alles stil bleef, besloten zij de trap af te gaan en te zien waar die hen zou brengen.

Het was aardedonker in de loods, en daar zij nog geen licht durfden maken, moesten zij hun weg vinden door langs de houten wand te tasten.

Zo bereikten zij de trap en voorzichtig begonnen zij de houten treden af te dalen.

Telkens stonden zij opnieuw stil, om te luisteren.

Zij waren al tien treden afgedaald, toen Raffles, die voorop liep, Brand waarschuwde door hem in het been te knijpen.

Zijn scherp geëfend gehoor, had een geluid opgevangen, dat hij niet dadelijk

kon herkennen.

Het was als het omdraaien van een schakelaar van het elektrische licht, maar het kon ook evengoed het overhalen van de haan van een revolver zijn.

HOOFDSTUK V

IN DE HANDEN VAN DE BANKROVERS

Raffles dacht er nog over na of hij licht zou maken, toen plotseling weer een ander geluid klonk, deze keer heel dicht bij hem; het was als het verschuiven van een zwaar voorwerp, bijvoorbeeld van een kast over een houten vloer.

Terwijl de beide mannen er nog over nadachten wat dit kon zijn, begon de trap, waarop zij stonden, zachtjes te slingeren en zij moesten zich aan de leuningen vast houden om er niet af te vallen.

— Voor de drommel, wat is dat nu?

fluisterde Brand voor zich heen. Wat mankeert dat ding? Ik heb een gevoel of ik op de cake walk sta.

Inderdaad, de trap begon hoe langer hoe erger te zwaaien en de beide mannen moesten zich uit alle macht aan de wrakke leuning vastklampen, die verdacht kraakte en die ieder ogenblik scheen te zullen afbreken.

De slingeren werden steeds erger en de hele trap scheen nu wel om een scharnier te draaien, dat zich ergens in de bovenste tree moest bevinden.

Maar tenslotte werd deze zonderlinge

beweging gaandeweg minder en na een paar minuten was de trap tot rust gekomen.

Maar hij liep niet langer in een schuine richting omlaag, nee, hij hing nu loodrecht naar beneden en dus waren de bovenkanten van de treden niet meer horizontaal maar schuin.

Om er op te kunnen blijven staan, moesten Raffles en Brand zich aan de leuning vasthouden.

Raffles, die onder stond, stak voorzichtig een been uit en tastte naar de lager gelegen tree. Zijn voet vond echter niets, er was geen tree meer. Maar evenmin voelde hij de grond.

— Zullen wij niet liever licht maken? vroeg Brand fluisterend. Er is iets niet in orde, dat staat vast. Wat doe je daar toch, Edward?

— Wij zullen licht maken, wat er ook gebeuren mag.

Zich met een hand aan de leuning vastklampend, haalde Raffles met de andere zijn zaklantaarn te voorschijn en knipte die aan.

Een helder schijnsel verlichtte nu de ruimte, waar de beide mannen zich bevonden. Het was een grote kelder, met wit gekalkte muren en ongewoon diep. Zoldering en vloer waren tenminste zes meter van elkaar verwijderd.

De smalle trap, waaraan de twee mannen nu hingen, bleek uit twee delen te bestaan, het benedenste scharnierend met het bovenste. Op welke manier de trap zo ineens zijn oorspronkelijke stand had verloren, was moeilijk te zeggen, maar het was zeker, dat nu het bovenste stuk loodrecht omlaag hing, en dat de bovenste tree zich ongeveer drie meter boven de grond bevond.

En ondanks het feit, dat dit door mensenhands veroorzaakt was, zag Raffles toch niemand in de kelder. Een deur was er ook niet, tenminste niet zichtbaar.

— Ik wil gevild worden, als ik er iets van begrijp, mompelde Brand, die zich met handen en voeten aan de loshangende trap vastklemde.

— Ik geloof, dat ik het maar al te goed begrijp, Charles, antwoordde Raffles. Men heeft ons gehoord, dat staat

als een paal boven water. Maar hoe dan ook, ik heb weinig zin, hier als een rijpe pruim te blijven hangen.

— Waar wil je dan heen? Weer naar boven?

— Nee. Wij zijn van boven gekomen en wij hangen hier drie meter boven de stenen vloer.

En met die woorden hing Raffles zijn zaklantaarn aan een knoop van zijn jas, hurkte als het ware op de onderste tree, bracht zijn handen zover mogelijk naar beneden, greep stevig de stijlen van de trap beet en strekte toen zijn lichaam, zodat hij nu alleen aan zijn handen hing.

En daarna liet hij zich vallen.

Bijna tegelijkertijd schoof ergens in de kelder een luik of deur weg en drie mannen stormden binnen, allemaal gemaskerd, die zich op Raffles stortten, voor hij weer op de been kon zijn. De strijd was kort, maar hevig.

Als Raffles op beide voeten had gestaan, had hij misschien wel weg geweten met drie aanvallers, maar nu was hij in de minderheid.

Hij kon een paar keer zijn vuist tegen de kin van een vijand laten neerkomen, maar toen werd hij zelf half verdoofd door een zware klap op zijn hoofd en toen hij zich daarvan hersteld had, waren zijn armen al gebonden.

— Red je, schreeuwde hij. Dit is een bevel!

Maar al had Brand dit bevel willen opvolgen, dan zou hij het toch niet hebben kunnen doen.

Want boven, in de deuropening, verscheen een vierde man met een revolver in de vuist en er was geen denken aan, dat Brand, in de positie waarin hij als het ware aan de trap hing, met enige kans op succes, van zijn eigen wapen gebruik zou kunnen maken.

Lang voor hij het had kunnen grijpen, zou de ander hem hebben kunnen neerschieten.

En daarom deed hij het verstandigst, wat er in de gegeven omstandigheden te doen viel; hij liet zich op zijn beurt op de vloer vallen en werd net als Raffles overmand.

De drie geheimzinnige mannen had-

den hun gevangenen snel hun wapens afgenomen en dwongen hen nu, door de nauwe opening in een van de muren te gaan, waardoor zij zelf waren binnengekomen.

Nu stonden zij in een tweede kelder, maar veel lager en kleiner dan de andere, en met onregelmatige muren, hier en daar met sterke eikenhouten balken gestut.

Dicht bij een van de langste muren stond een sterke elektromotor, waarvan de dikke draden in de zoldering verdwenen.

Behalve deze machine stond er nog een kleine houten tafel en een tweetal stoelen. Op de tafel lag een vel papier, bedekt met tekeningen en cijfers.

Zelfs in deze situatie, was Raffles helder genoeg van geest om dadelijk te zien, dat daar een keurig getekend plan van de tunnel voor hem lag.

Voor de tafel zat een breedgeschouderd man met kleine, opmerkelijk glanzende zwarte ogen. Raffles herkende hem op het eerste gezicht; het was de zogenaamde drukker.

De man scheen absoluut niet verbaasd te zijn over de komst van de twee indringers, en keek nauwelijks op van het plan, waar hij helemaal in verdiept was.

De kleine kelder was heel helder verlicht door een sterke lamp, die aan de zoldering hing.

— Hier zijn de mannen, baas, zei een van de drie kerels, die zich van de twee vrienden hadden meester gemaakt.

Nu keerde de man met de glanzende ogen zich met een ruk op zijn stoel om, en keek Raffles en Brand om beurten onderzoekend aan.

— Zo, dus mijn kleine val heeft goed gewerkt en vannacht is er, geloof ik kostbaar wild ingelopen. Ik heb zeker het genoegen, met de eigenaars van de tunnel te spreken, die rechtstandig op de mijne loopt, ongeveer op de hoogte van de Baker-Street?

— Het genoegen is geheel aan onze kant, mijnheer de drukker! antwoordde Raffles minzaam. U ziet, dat ik u herken, al hebt u daar het hier tamelijk warm is, de mooie pruik afgezet, die u op had, toen ik u voor de eerste keer

zag. Maar nu ik u wat nader bekijk, meen ik u van een vroegere gelegenheid te herkennen. Als mijn geheugen mij niet bedriegt, bent u lid van de Bende van de Wolven, en draagt u de goed gekozen bijnaam « de Lynx », waarschijnlijk door uw fonkelende blik.

De Lynx was langzaam opgestaan en ging nu met de handen in de zij voor Raffles staan. Zijn wenkbrauwen waren dreigend samengetrokken.

— Die man uit de provincie, dat was jij dus? Nu, laat ik eerlijkheidshalve zeggen, dat ik u dadelijk gewantrouwd heb, al geef ik toe dat je voortreffelijk was in je rol. Mensen als wij moeten steeds wantrouwend zijn, begrijp jij?

— Volkomen, antwoordde Raffles rustig. Als men een aanslag wil plegen op een instelling als de Midland Bank, dan is men allicht geneigd in iedere vreemdeling een afgevaardigde van de gevreesde politie te zien.

— Jij bent bijzonder goed op de hoogte, bromde de Lynx tussen de tanden en er verscheen een gevaarlijk licht in zijn gitzwarte ogen. Maar misschien zal het je blijken, dat ook wij niet de domste zijn. Ik begin nu in te zien, hoe de zaak zich heeft toegedragen. Jij hebt in je eigen tunnel, die je zo goed hebt weten te verdedigen, het lawaai van ons graafwerk gehoord en, nieuwsgierig als je bent, misschien ook een beetje uit angst, dat ons werk je tunnel wel eens in gevaar zou kunnen brengen, ben je op zoek gegaan naar het beginpunt van de nieuwe gang. Onze zogenaamde drukkerij interesseerde je en je hebt, als een handige vent je conclusies getrokken uit bepaalde zonderlinge zaken in die drukkerij. Jij ziet, dat ik er niet aan denk, er doekjes om te winden. Het zal gauw genoeg blijken, waarom ik zo openhartig met je praat.

— Ik begrijp het nu al, met mensen die in onze macht zijn, hoeven wij geen schuilvinkje te spelen, denkt u, zei Raffles kalm.

— Jij geeft werkelijk blijk van een helder inzicht, riep de Lynx sarcastisch uit. Inderdaad ben je niet ver naast de waarheid. Ik wil je wel zeggen, dat wij voor vannacht je onwelkome bezoek

verwacht hadden. Toen wij het gat in uw tunnelwand geslagen hadden en jij dat gat afsloot met duivels harde staalplaten, toen begrepen wij, dat jij er het grootste belang bij had, het geheim van je eigen gang te bewaren. Wij hebben door het gat een paar dingen gezien, die ons erg verbaasden; ik hoef zeker niet nader te verklaren, wat dat geweest is. Jij moest er rekening mee houden, dat binnen niet al te lange tijd je stalen borstwering toch zou bezwijken en daarom redeneerden wij, kon jij wel eens proberen, hier een inval te doen. Jij zult moeten toegeven, dat die redenering niet zo dom was.

— Ik geef zelfs toe, dat zij uit een heldere kop afkomstig is, zei Raffles hoffelijk.

— Wie jij bent weet ik niet, ofschoon ik wel bepaalde vermoedens heb, die ik echter voorlopig voor mij wens te houden. Maar het doet er ook weinig toe, wie jij bent. Voor mij is het belangrijkste je tunnel.

Hij zweeg even en wierp een loerende blik op het gezicht van Raffles, die onbeweeglijk tegenover hem stond.

— Het moet wel een zeer bijzonder soort tunnel zijn, daar jij die zo hardnekkig verdedigt, ging de Lynx door. En een man, die zo maar over een stel van de allerbeste staalplaten beschikt, die is zeker niet de eerste de beste. De man laat mij koud, tenminste op het ogenblik, maar het geheim van de tunnel moet ik tot iedere prijs hebben. Het kan mij en mijn bende van het grootste nut zijn...

Hij keek Raffles onderzoekend aan, maar deze bleef zwijgen, en hij ging verder:

— Wel, wat heb jij hierop te antwoorden?

— Wat zou ik er op moeten antwoorden? vroeg Raffles koeltjes. Natuurlijk denk ik er geen sekonde aan, u het geheim van een tunnel te vertellen, die ik juist met zoveel inspanning tegen uw onbescheiden blikken had beschermd.

— Ah, jij weigert dus? ging de Lynx verder, met een vals lichten in zijn zwarte ogen. Nu, wij zullen wel zien... Vertel mij eerst eens, waarom jij niet da-

delijk de politie gewaarschuwd hebt, toen jij bang werd, dat wij dwars door je tunnel zouden heengaan?

— O, u kunt er verzekerd van zijn, dat ik dat dadelijk gedaan zou hebben, als ik maar eerder geweten had, in welk huis ik moest zoeken om het begin van uw tunnel te vinden.

— Maar toen wij het gat door de muur hadden geboord, toen belette toch niets u de politie te gaan halen, haar in uw eigen tunnel te brengen, haar het gat te laten verwijderen, en langs die kant onze gang te laten binnendringen?

— Ik had mijn bijzondere redenen, om dat juist niet te doen, zei Raffles, steeds even rustig.

— Ah, daar hebben wij het! riep de Lynx triomfantelijk uit. De politie moest er tot iedere prijs buiten gehouden worden, nietwaar? Ik had het dus bij het goede eind, dat jij... John Raffles was.

— Noem mij, zoals u wilt! zei Raffles schouderophalend.

— O, jij hoeft niets te ontkennen, riep de Lynx toornig uit. Er is maar één man in heel Londen in staat tot zo 'n werk. Wij kennen u, wij weten wat jij waard bent. Jij bent, weliswaar, onze doodsvijand, zo goed als van de Bende van de Raven en van het hele Genootschap van de Gouden Sleutel, maar niemand van ons denkt er aan, uw ongelooftelijke schrandereheid te ontkennen. Wel, hoe is het, wilt jij bekennen, dat jij Raffles bent?

— Ik zeg u nogmaals, mijnheer de Lynx, dat het mij absoluut koud laat, welke naam u mij wilt geven, zei Raffles ongeduldig. Kom terzake, alstublieft. Ik denk, dat u binnenkort in de bank wilt inbreken en mij zolang wilt vasthouden, totdat het ontdekken van uw tunnel er niet meer op aankomt, nietwaar?

— Welzo, denk jij er werkelijk zo gemakkelijk af te komen? riep de Lynx woest. Nee, mijnheer Raffles. Dan heb je het mis! Jij vertelt ons dadelijk alles wat wij van je tunnel willen weten en anders ondergaat gij de straf van allen die achter een belangrijk geheim van de Bende is gekomen. Ik hoef zeker niet duidelijker te zijn!

— O nee, die moeite kunt u zich besparen, zei Raffles kalm. Ik ken uw methodes. Welnu, ik blijf bij mijn weigering.

— Luister dan goed naar mij, John Raffles, zei de Lynx en hij kwam vlak

voor Raffles staan, die geen stap terug week. Ik geef je volle zes uren om je te bedenken; wanneer die tijd om is, en jij hebt mij het geheim van je tunnel niet verteld, dan zul je sterven.

HOOFDSTUK VI

BANGE UREN

Raffles knipperde zelfs niet met de ogen, toen hij deze vreselijke woorden hoorde. Hij had in feite niet anders verwacht...

Zijn stem klonk volkomen helder en onbewogen, toen hij antwoordde:

— Ik weiger!

— Wij zullen wel eens zien, antwoordde de Lynx kortaf.

Hij wendde zich daarop tot de gemaskeerde mannen, die zwijgend en met de revolver in de hand, op dezelfde plek waren blijven staan en zei:

— Brengt hem weer naar de grote kelder, bindt hem goed en laat een hem bewaken.

— Neem mij niet kwalijk, baas, zei een van de mannen, ik zou er maar

twee van maken, als ik u was.

— En het werk in de tunnel dan? vroeg de Lynx.

Niemand antwoordde. De baas dacht nog even na en ging toen verder:

— Misschien heb je ook wel gelijk; als hij Raffles is, dan hebben wij met een gevaarlijke tegenstander te doen. Twee blijven dus hier, om op hem te passen en de anderen gaan weer naar de tunnel, naar het andere eind en stellen daar alles in het werk, om die stalen platen op te ruimen. Is dat gebeurd, voordat de zes uren om zijn, misschien kan dat deze man dan zijn leven redden, maar in het tegenovergestelde geval...

De Lynx maakte de zin niet af, maar de dreigende blik in zijn ogen sprak een

duidelijke taal, die niet mis te verstaan was.

Alles werd nu in gereedheid gebracht, om de beide gevangenen goed te kunnen bewaken.

Er werden twee zware stoelen ergens uit het huis gehaald en daarop werden de beide gevangenen vastgebonden, hun armen achter de leuning, en bovendien werden hun polsen nog bij elkaar gebonden met het stevigste touw.

Daarna werden de stoelen midden in het vertrek gezet, zodat de twee bewakers voortdurend om de gevangenen heen konden lopen, om zich te overtuigen of de touwen nog stevig vast zaten.

De Lynx had al te veel gehoord van de buitengewone handigheid van John Raffles om zich van de sterkste boeien te bevrijden.

De baas kwam zich zelf overtuigen, dat de touwen stevig waren geknoopt en zei toen tegen Raffles:

— Zes uren, denk er om, om acht uur morgen vroeg!

Hij stak de beide handen in de zakken, riep de man, die nog altijd met de revolver in de hand, boven aan de trap stond en wenkte een van de drie kerels, die Raffles en Brand overweldigd hadden.

Zij gingen naar de kleine kelder, waar de dynamo stond, en de zware met ijzer beslagen deur viel dicht.

De beide gevangenen bleven alleen met hun bewakers.

Een van hen had, voor de Lynx en de beide anderen weg gingen, een schakelaar omgedraaid, zodat de kelder nu helder verlicht was, en vervolgens een hefboom overgehaald, waardoor het bovenende van de trap langzaam weer in zijn oorspronkelijke stand kwam, door dat hij werd vastgehouden door een zware ijzeren bout, die er bij wijze van deurgrendel voorgeschoven werd.

Raffles had het gevoel alsof hij nog nooit zo helder van hoofd was geweest als op dit ogenblik in deze kelder en in het aangezicht van de dood, die hem toegrijnsde, als hij weigerde het kostbare geheim prijs te geven.

Inderdaad, de tunnel zelf was zeker van minder belang, en het verlies ervan

bijvoorbeeld door een grote instorting, zou wel ernstig, maar echt niet onoverkomelijk zijn, maar hij liep aan de ene kant naar het huis van Lord William Aberdeen en het zou zeker niet lang duren of de bandieten zouden de geheime toegang naar het tuinhuis gevonden hebben, en dat was erger.

Het dubbele leven van Lord Aberdeen zou bekend worden, al was het dan voorlopig maar aan de bendeleden, en dit zou zo 'n noodlottige invloed uitoefenen op al zijn ondernemingen, dat hij evengoed regelrecht naar de hoofdcommissaris van politie zou kunnen lopen.

Maar over dit alles dacht hij maar kort.

Het stond voor hem vast, dat hij het geheim niet zou verraden, en daarover hoefde hij dus beslist niet na te denken.

Nee, zijn gedachten waren uitsluitend gericht op de kansen, die hij had om zich te bevrijden, voordat de zes uren om zouden zijn.

Hij begreep maar al te goed, dat deze kansen bijzonder slecht stonden; de kelder was helder verlicht, de stoelen stonden in het midden van het vertrek, de touwen waren stevig en goed geknoopt, al had hij kans gezien, door tijdens het binden zijn spieren zoveel mogelijk te spannen, een beetje speelruimte te krijgen; de bewakers waren sterke kerels, klaar wakker en goed gewapend en geen enkele beweging van hun gevangenen zou hun ontgaan.

Maar Raffles was er de man niet naar, maar iedere hoop te laten varen.

Integendeel, al waren de moeilijkheden reusachtig groot, toch was al zijn denken nu gericht op de mogelijkheid te ontsnappen.

Charles Brand scheen op zijn gezicht te lezen wat er in hem omging, maar de stemming van de jongeman was veel minder opgewekt, als men het zo noemen mag, hij zag de toekomst bepaald duister in, en hij was bang dat deze kelder wel hun laatste verblijf zou zijn.

Raffles liet met opzet een half uur voorbijgaan, voor hij ook maar de geringste beweging maakte.

Toen rekte hij zich eens uit, voor de

ver dit mogelijk was, zodat de touwen kraakten, maar dadelijk kwam een van de bewakers voor hem staan, die nu beiden hun masker hadden afgezet en zei dreigend, terwijl hij zijn revolver ophief:

— Laat die grappen maar, anders zal het je kunnen berouwen.

— Jij staat mij dus niet toe, dat ik mij uitrek en zo het bloed een beetje op gang houdt? vroeg Raffles onderdanig.

— Dat zal ik niet toestaan, ik heb genoeg van je gehoord, kerel, ik ken je duivelskunsten, en je bent al ontelbare keren ontsnapt.

De Grote Onbekende wierp Brand een blik toe, een hele snelle blik, maar die de jongeman alles duidelijk maakte wat er op dit ogenblik in het hoofd van zijn vriend omging. Raffles begon nu met het vertrek heel zorgvuldig te bestuderen.

Wij zeiden al, dat er een houten trap naar beneden kwam, die ongeveer in het midden beweegbaar was. Hij telde dertig tot tweeëndertig treden en liep langs de gladde zijwand van de kelder. De deur bovenaan kwam dadelijk op de trap uit zonder portaal. De hefboom, die net door een van de bandieten was overgehaald, bevond zich niet ver van de voet van de trap en de schakelaar van het licht was naast de stevige, helemaal van ijzer vervaardigde en in de grijze kleur van de stenen geschilderde deur, waardoor Raffles en Brand haar, toen zij op de trap stonden, niet direkt hadden kunnen zien.

De kelder was ongeveer vijf meter breed en bijna zeven meter lang en, zoals gezegd, de beide stoelen stonden in het midden, ruim een meter van elkaar.

De bewakers liepen voortdurend heen en weer, waarschijnlijk om te voorkomen, dat zij in slaap zouden vallen.

Weer verliep een half uur en Raffles had al een paar keer gegaapt.

— Neem mij niet kwalijk, heren, zei hij, maar het is toch zeker niet verboden om te roken in dit vertrek? Er is niets zo goed als een lekkere sigaret, om de tijd een beetje te korten en wak-

ker te blijven.

De twee bewakers schenen haar met een blik te raadplegen en toen antwoordde een van hun brommend:

— Als jij kans ziet om te roken, kun je je gang gaan, maar ik heb geen sigaretten.

— Het is ook de vraag of ik jouw sigaret wel zou lusten, riep Raffles spottend uit. Wees zo goed en haal mijn koker eens te voorschijn; hij zit in mijn binnenzak, en het is vreemd, maar ik kan er zelf niet bij.

De bewaker, die Raffles in gedachten «De Onverschillige» had genoemd, kwam naar hem toe, knoopte zijn jas open, stak de hand in de binnenzak en haalde er een luxe, gouden sigarettenkoker uit.

Hij liet een zacht gefluit van bewondering horen, gooide het kostbare voorwerp een paar keer omhoog en zei grinnikend:

— Ik geloof dat ik dat mooie dingetje maar confiskeer. Het is zeker een erfenis, nietwaar?

— Jij kunt doen wat jij wilt, als je mij maar eerst een sigaret geeft, antwoordde Raffles schouderophalend.

De bandiet opende de koker en wilde er een sigaret uithalen, maar Raffles zei vlug:

— Blijf er liever af met je vingers, vriend. Ik wil absoluut niets zeggen over je zindelijkheid, maar de aroma van deze fijne sigaretten heeft er onder te lijden, als zij te veel worden aangepakt. Houd mij de koker maar voor, ik zal er met mijn lippen wel een uitnemen.

De bandiet, een beetje verbluft, gehoorzaamde en hield Raffles de koker zo dicht mogelijk bij de mond, zodat deze er met de lippen een sigaret uit kon nemen.

— Nu een beetje vuur, graag, zei hij.

De bandiet haalde een lucifersdoosje uit zijn zak, streek een lucifer af en hield die aan de sigaret.

Vol welbehagen deed Raffles een paar trekjes, en de bandiet, opgetogen over de heerlijke geur, riep uit:

— Kerel, dat is een sigaretje. Kom,

wij zullen er ook eens de brand in steken.

Hij nam een sigaret uit de koker en had haar het volgende ogenblik aangestoken.

Hij kwam nu met de koker naar zijn makker toe en hield het hem voor, maar deze, die het hele toneeltje een beetje argwanend had bekeken, riep uit:

— Ik rook de sigaretten van die vent niet. En als ik jou een raad mag geven, Jim, gooi dan dat ding dadelijk weer weg. Vooruit, doe wat ik zeg!

De aangesprokene, die naar de naam Jim luisterde, scheen de autoriteit van de ander te erkennen, want hij bromde binnensmonds een vloek, deed nog snel een paar lange halen aan de sigaret en wierp toen de sigaret in de hoek, maar niet zonder dat hij een verliefde blik op de smeulende peuk liet rusten.

Daarop stak hij de gouden koker in zijn zak, terwijl de andere bandiet zei:

— Als ze je maar niet opbreken. Ik zeg je, sigaretten van John Raffles, daar pas ik voor op.

HOOFDSTUK VII

WIE HET ONDERSTE UIT DE KAN WIL HEBBEN...

Jim begon te lachen, een luide, rollende lach, maar die plotseling werd afgebroken, afgesneden, met een mes als het ware.

Hij bleef plotseling stokstijf en met starende ogen in zijn lach steken, bracht toen met een vaag gebaar een trillende hand aan het hoofd, rochelde een paar keer, alsof hij iets in de keel had, dat hij niet kon wegslikken, deed een paar wankelende stappen... en zakte toen in elkaar.

Een rilling liep door zijn lichaam en toen lag hij onbeweeglijk.

Zijn makker gaf een waar gebrul en schreeuwde:

— Ik heb het je wel gezegd! Die verdorde sigaretten!

Hij vergat zelfs een ogenblik zijn gevangen en, knielde naast Jim neer, schudde hem heen en weer, keek naar zijn gezicht, waarin de trekken ineens verstijfd schenen en in de glazige ogen, en sprong toen met een waeste vloek weer

overeind.

Hij dacht een ogenblik na en bromde toen voor zich heen:

— Ik moet opbellen; zij moeten mij een ander sturen. Ik blijf niet alleen met die duivelskunstenaar!

Hij vloog naar de trap en begon hem zo vlug hij kon te beklimmen.

Raffles volgde hem met de ogen, en juist toen de bandiet de helft van de trap bereikt had, strekte hij zijn benen zo ver mogelijk, tot zijn tenen de grond raakten, en wrikte zich met een enkele sprong, als die van een kangeroe, met zijn volle gewicht vooruit en tegen de hefboom aan de voet van de trap...

Een kort gekraak klonk, het boven-eind van de trap zwaaide terug en de bandiet, die zo plotseling zijn evenwicht kwijt was, stortte van een hoogte van drie meter voorover op de stenen vloer van de kelder.

De hoogte was niet groot genoeg om hem te doden, maar hij moest toch iets

gebroken hebben, want hij bleef half verdoofd liggen.

Zijn revolver was hem tijdens de val uit de hand gevlogen en lag ver buiten zijn bereik.

Raffles verloor geen tijd, maar beukte uit alle macht de stoel tegen de muur, zodat het niet lang duurde of de rug en de poten waren gebroken.

De dikke touwen hadden nu geen houvast meer en vielen slap langs de armen en benen neer.

In een oogwenk had Raffles zich bevrijd en rende nu naar Brand toe, die dacht te dromen en als versuft dit toeneeltje had gadegeslagen, dat zich met ongelooflijke snelheid had afgespeeld.

En het merkwaardige was dat de sigaret nog altijd tussen de lippen van de Grote Onbekende geklemd zat en hij nog even rustig rookte, alsof hij in de conversatiezaal van de Windsor-Club had gezeten.

Stotterend van verbazing vroeg Brand toen hij armen en benen weer bewegen kon:

— Ik kan nog niet begrijpen, dat dit allemaal werkelijk gebeurd is; heb je zelf helemaal geen last van die sigaret?

— Het was de enige goede, die er bij was, Charles, antwoordde Raffles glimlachend. Het gouden mondstukje is een stukje korter dan dat van de andere sigaretten en daaraan herken ik het direct. Maar daarom wilde ik ook de sigaret persé zelf nemen. Maar laten wij nu geen tijd verknoelen met praten, er is belangrijker werk te doen. Wij zullen eerst onze vriend eens verbinden, maar zo, dat hij zich niet bevrijden kan.

Hij bukte zich over de man heen, die juist uit zijn verdoving ontwaakte en greep het touw, waarmee hij zelf gebonden was geweest en een ogenblik later was de bandiet gekneveld, dat hij letterlijk geen lid kon verroeren.

Hij werd naar een hoek van het vertrek gedragen en daar neergelegd.

— Ja vriend, zei Raffles wijsgerig, ik zou je er aan kunnen herinneren, dat men de dag nooit moet prijzen voor het avond is, om een bekend spreekwoord te gebruiken. Over je metgezel hoef je je niet ongerust te maken, hij is spring-

levend en alleen maar bewusteloos en dat zal hij de eerste twaalf uren wel blijven.

Hij ging de revolver opzoeken, onderzocht het wapen nauwkeurig en kwam tot de ontdekking, dat het gelukkig niet door de val geleden had.

Charles Brand bewapende zich met het automatische pistool van de bewusteloze schurk en keek Raffles afwach- tend aan.

— Nu maken wij zeker dadelijk dat wij weg komen?

— Ja, Charles, wij gaan naar huis.

— Gelukkig, riep Brand uit. Ik had, eerlijk gezegd, gedacht, dat je het avontuur nog verder had willen voortzetten.

— Wel, ik ben ook niets anders van plan, antwoordde Raffles droogjes. Want ik wil wel naar huis, maar langs een andere weg dan die wij gekomen zijn.

— Hoe dan?

— Door de tunnel, die de schurken gegraven hebben.

— Maar dat staat gelijk met zelfmoord, riep Brand verschrikt uit. Wie weet hoeveel van die kerels wij daar wel vinden.

— Het kunnen er zoveel niet zijn, want in een onderaardse gang, zoals zij er een graven, kunnen onmogelijk meer dan drie man werken. Maar al waren het er zes, wij hebben het voordeel van de verrassing. Kom gauw mee.

Raffles liep naar de ijzeren deur toe en het duurde niet lang, of hij had ontdekt, op welke manier die geopend moest worden.

Hij knikte nog eens naar de gebonden bandiet, die onbeweeglijk en met giftige blik naar hem keek, en daarna liepen de beide vrienden, de tweede, kleine kelder in, na zich eerst te hebben overtuigd, dat hun zaklantaarns nog goed werkten.

Een eenvoudige houten deur, van goede planken vervaardigd, bleek het begin van de tunnel af te sluiten.

De gang had een ovale vorm, en de grootste doorsnee was ongeveer één meter tachtig, de kleinste één meter vijftig.

Op geregelde afstanden was de tun-

nel gestut en op de eerste blik zag Raffles, dat hier een kundig ingenieur aan het werk was geweest.

De tunnel was volkomen recht, overal even hoog en breed en op zwakke platen met metselstenen versterkt.

De stutten bestonden uit dikke palen van eikenhout, zo dik als een heipaal, en schuin gesteld, zodat zij het gewicht van de zoldering konden dragen.

En nauwelijks waren de twee vrienden een twintigtal meters in de tunnel doorgedrongen of zij zagen heel in de verte een flauw schijnsel.

Dadelijk deden zij het licht van hun eigen lantaarns uit en gingen op de tast verder.

Aan weerskanten van de tunnel liepen de elektrische draden van de boormachine, die aan het einde van de onderaardse gang moest staan, en waarmee de tunnelgravers de harde bodem hadden aangevallen, om die vervolgens met schop en houweel verder te verwijderen.

Waar de uitgegraven aarde gebleven was, begreep Raffles niet. Maar waarschijnlijk had men die in een andere schuur opgehoopt.

Bij iedere stap werd het licht helderder en na ongeveer vijftig meter, konden de beide mannen de vage gedaanten zien van een paar kerels, die druk bezig waren aan het andere einde van de tunnel.

Maar de boormachine, waarvan het gonzend geluid hun het eerst op het spoor van de tunnelgravers had gebracht, zweeg.

Wel klonken de regelmatige slagen van twee of drie houwelen op de harde grond.

Blijkbaar waren de schurken bezig het gat te vergroten in de tussenwand, om gemakkelijker de stalen platen voor de opening opzij te kunnen schuiven.

Raffles en Brand hadden zich plat voorover laten vallen en kropen verder met de revolvers in de vuist.

Brand trok het touw achter zich aan, waarmee hij gebonden was geweest en dat men misschien direkt nodig zou kunnen hebben.

Nog een twintig meter en toen konden

Raffles en Brand al duidelijk onderscheiden wat er daar gebeurde.

Er waren daar drie mannen, hoogstwaarschijnlijk de Lynx met de twee schurken.

Twee van hen waren uit alle macht bezig met houwelen de rotsharde aarde te bewerken, terwijl de derde het werk leidde en een hele grote elektrische lamp in de hand hield, waarmee hij de beide arbeiders bijlichtte.

Zo sterk was het licht, dat Raffles duidelijk kon zien, dat de opening in de muur sedert die ochtend veel groter was geworden.

Zij was bijna vier decimeter hoog en zeven decimeter breed, en daar achter was duidelijk de zwakke glans van het schot van nikkelstaal te zien.

Links stond de boormachine, die nu buiten werking was, daar zij de stalen schotten toch niet zou kunnen bewerken.

Het zou zeker geen uur meer duren, of de hele opening zou vrij gemaakt zijn en dan zou het zeker heel wat gemakkelijker vallen de stalen platen omver te gooien of opzij te schuiven.

En als ook dit mislukte, zouden de schurken wel eens kunnen proberen het staal met behulp van een zuurstofvlam te vernielen en zo in de tunnel door te dringen, die hen zo nieuwsgierig had gemaakt.

Maar op het ogenblik was daar geen vrees voor.

Het werk vorderde langzaam en telkens vlogen er slechts kleine stukjes van de rotsharde grond.

En toen, voor Raffles en Brand er goed en wel op verdacht waren, spoot er als het ware 'n verblindend witte straal tegen de staalplaat.

De bankrovers hadden hun zuurstofapparaat al in werking gebracht.

Zij droegen alle drie lasbrillen, waardoor zij ongestraft in het gloeiende wit van de vlam konden kijken.

Maar Raffles en Brand hadden hun ogen daarmee niet kunnen beschermen en konden zelfs op die afstand de felle gloed ternauwernood verdragen.

Er was ook geen denken aan hun wapens behoorlijk te richten tegen dit

verblindend licht in.

Zij kropen zo snel zij konden weer een twintig meters achteruit, en van deze plek konden zij nog heel goed zien, wat er daar vooraan in de tunnel gebeurde, zonder gevaar te lopen, hun ogen onherstelbaar te bederven.

Van de drie schurken was nu niets meer te zien.

Zij lagen waarschijnlijk plat op hun buik, om zo weinig mogelijk last te hebben van het helwitte licht.

Er verliepen bijna twee uren.

Het gat was nu zeker bijna zo diep, dat alle drie de platen waren doorgesmolten.

En toen gebeurde er iets, waarop de twee vrienden ook al niet gerekend hadden.

De Lynx stuurde een van zijn mannen terug om eens te gaan zien of de gevangenen zich nog niet bedacht hadden.

Als zij bleven waar zij waren, dan zouden zij zeker gezien worden, want de tunnel bood hier helemaal geen schuilplaats, en de man, die terugkeerde had een kleine zaklantaarn bij zich.

Maar hier viel niet te aarzelen, zij moesten beginnen met te retireren, tot zij althans buiten het gehoor van de twee achtergebleven bandieten waren.

Raffles en Brand kropen dus, als vanzelf achteruit, op handen en knieën en nu en dan omziende, om zich te overtuigen, dat zij buiten het lichtschijnsel van de lantaarn bleven.

Zij waren de man minstens vijftig meter voor en hij kon hen onmogelijk zien.

En toen ontfermde het lot zich over hen; zij vonden een plek, waar de tunnel plotseling een beetje breder werd, misschien had hier 'n aardinstorting plaats gehad, of was deze soort nis met opzet gemaakt, om er gereedschappen of machineonderdelen te kunnen bewaren.

Deze kleine uitholling was echter nauwelijks groot genoeg voor een enkel persoon.

Raffles boog zich naar Brand over en fluisterde hem in:

— Ga jij nog een tiental meters verder; ik blijf hier en zal de kerel laten

struikelen, dan kom je dadelijk weer terug en helpt me hem onschadelijk te maken.

Brand knikte en ging verder, terwijl Raffles zich zo klein mogelijk maakte en zich tegen de achterwand van de nis drukte.

Vijf minuten later kwam de bankrover voorbij, of liever, hij wilde voorbij gaan, want zover kwam het niet.

Raffles had zich bliksemsnel gebukt en de kerel bij het onderbeen gegrepen. De man struikelde en had zelfs niet de tijd voor een vloek. Want dadelijk stortte Raffles zich op hem, en toen ook Brand op het geluid van de val terug kwam rennen, was zijn lot spoedig beslist. De man werd nu stevig gebonden, zodat hij zich niet verroeren kon en ook geen geluid kon maken.

Dat was dus een derde van de vijandelijke legermacht verslagen. De rest zou kinderspel zijn.

Juist op dat ogenblik hoorden de beide mannen een dof gekraak aan het einde van de tunnel.

Zij renden terug zo vlug zij konden en de gesteldheid van de tunnel het hun veroorloofde.

Het verblindend witte licht was nu verdwenen. Alleen de twee lantaarns verspreidden hun licht. Blijkbaar was net het werk met de steekvlam geëindigd.

Er was nog meer gebeurd.

Door de opening in de drie stalen schotten, ongeveer zuiver rond en bijna twee decimeter in doorsnee, hadden de twee schurken de stukken van de rail met behulp van een ijzeren haak kunnen wegduwen.

En daarna hadden zij uit alle macht zich inspannend, de stalen schilden één voor één omver kunnen duwen.

De opening was nu vrij.

Een van de bandieten stak er een arm, gewapend met een lantaarn, door, zeker om de tunnel, die nu open voor hem lag, te belichten.

Dat was zijn ongeluk...

Want Raffles en Brand zagen op hetzelfde ogenblik iets eigenaardigs gebeuren.

De man met de lantaarn verdween, onder het slaken van een luide vloek, en zo vlug alsof hij door tovenaars handen werd weggesleurd.

— Dat moet James zijn, zei Raffles glimlachend, terwijl Brand moeite had niet te lachen, zo snel en onverwachts was de bankrover verdwenen.

— Kom vlug, Charles, voor mijnheer de Lynx zijn makker ter hulp kan komen.

De twee vrienden holden naar de opening, en onder het lopen gaf Raffles het waarschuwingssein voor Henderson, die net zo handig zijn tegenstander door de opening had getrokken.

Op het horen van het sein keerde de Lynx zich om en slaakte een gebrul van woede, toen hij zijn gevangenen herkende.

Hij bracht de hand naar zijn zak, maar hij was te langzaam... Raffles was al bij hem en sloeg hem door een op de goede plek gerichte vuistslag neer.

In een handomdraai was de schurk gebonden en machteloos gemaakt.

Hij kwam net weer bij, toen dit klaar was.

— Ja, vriend Lynx, zo gaat het nu eenmaal in de wereld, zei Raffles glimlachend, vandaag ik, morgen jij. Maar vandaag ben jij het in ieder geval, geloof ik.

Henderson stak op dit ogenblik zijn grote hoofd door de opening en zei droogjes:

— Alles al right, mijnheer. Bij u ook, hoop ik?

— Alles prima in orde, James, antwoordde Brand lachend. Steek die kerel maar weer door het gat, waar je hem zo handig doorheen gesleurd hebt.

Even later kwam er een soort mummie door de opening, aangegeven door de reus.

De man was zo stijf gebonden, dat hij letterlijk geen vinger kon verroeren.

— Zo, daar hebben wij de verzameling compleet, zei Raffles tevreden. Nu nog het vrachtje naar het huis in de Baker-Street vervoerd en tijdelijk in de kelder neergelegd, in afwachting van de komst van de politie, maar voor die tijd staat ons een zwaar karwei te wachten, vrienden.

— Wat wil je doen? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Moet je dat nog vragen? Natuurlijk wil ik de tunnel van die lui voor de grootste helft vernielen en laten instorten. Want om zich te wreken, zullen zij natuurlijk verraden wat zij gevonden en gezien hebben en dan was alle moeite toch vergeefs geweest. En daarom zullen wij eerst hun tunnel voor een deel vernielen, vervolgens zullen wij een laag beton hier op deze plek aanbrengen, zo 'n vijf meter dik, en tenslotte zullen wij onze eigen tunnel een andere richting geven op deze plek. En al die tijd zullen de heren onze gasten zijn, goed bewaakt, natuurlijk. De bankroof kunnen zij, wat mij betreft later nog eens proberen, maar dan niet ten koste van John Raffles.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

DE OUDIJZER HANDELAAR

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting. 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: « Serie C ». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Oorlogserie C ». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :